

Zoeken en vinden, maar

Wat is van mezelf en wat heb ik geërfd? Daar is Peter nieuwsgierig naar. Een ontmoeting met zijn biologische vader zou dat inzicht vergroten, denkt hij. Alleen, vader zit niet op een ontmoeting te wachten.

door
Florence Imandt
florence.imandt@bndestem.nl

Heel dramatisch doet hij er niet over, maar een fikse teleurstelling is het wel dat zijn vader hem niet wil zien. „Hij kon zich niet meer voorstellen dat hij een relatie had gehad en wil niks met mij te maken hebben. Het eerste geloof ik niet, het tweede geeft aan dat hij zijn leven nu waarschijnlijk op de rails heeft en dat niet wil verstoren.” Peter zegt het met een zekere gelatenheid, maar dat wil niet zeggen dat het hem niet raakt. „Ik kan me niet voorstellen dat je geen contact met je familie wilt. Zelf vind ik het heel raar te weten dat er elders op de wereld bloedverwanten rondlopen die je niet kent. Dat klopt gewoon niet. Ik wil weten wat ik van mezelf heb en wat ik van hem heb geërfd. Zowel qua karakter als qua uiterlijk. Ik mis een van de twee spiegels die je als kind eigenlijk moet hebben.”

Peter is 46 jaar en ondernemer in West-Brabant. Hij omschrijft zichzelf als rustig, nieuwsgierig en 'een plager'. Peter heeft een Italiaanse achternaam, die hij uit privacy-overwegingen niet wil noemen. Hij kreeg die naam niet van zijn echte vader, maar van zijn stiefvader, die toevalligerwijs ook Italiaan is. Zijn biologische vader nam de kuislatten zodra hij hoorde dat Peters moeder zwanger was en heeft hem nooit als zoon erkend. „Mijn moeder had een heel korte relatie met hem. Een verkering van een week of vier, waarbij het vooral draaide om uiterlijk, denk ik. Communicatie was nauwelijks mogelijk omdat ze elkaars taal niet spraken. Ze hebben elkaar ontmoet in een discotheek.” Zo af en toe liet zijn moeder (70) eens wat los over zijn vader. „Dat hij in een metaalfabriek werkte in de buurt van Arnhem en dat zijn naam Antonio (*achternaam is bij de redactie bekend*) was. Mijn moeder vindt hem natuurlijk een eikel. Hij vertrok en heeft nooit meer iets van zich laten horen, terwijl mijn grootouders mijn moeder de deur uitzetten toen ze zwanger bleek. Vervolgens kreeg ze ook de kinderbescherming nog achter zich aan om haar te bewegen mij af te staan.” Ondanks al die negatieve verhalen is Pe-

ters beeld van zijn vader altijd 'neutraal' gebleven, zegt hij. „Kijk, ik weet niet hoe de communicatie tussen mijn moeder en hem was. Ik weet dus ook niet of je iemand daarin iets kwalijk kunt nemen.” De interesse voor zijn vader begon zeven jaar geleden te 'kriebelen', toen zijn halfzus het contact met haar vader (Peters stiefvader) en zijn familie herstelde. De man met wie zijn moeder trouwde toen Peter één jaar was, bleek psychisch ziek en keerde na tien jaar huwelijk terug naar Italië om zijn leven in een kliniek te slijten. Peter heeft nu ook contact met die familie, maar dat blijft toch een soort 'surrogaat', vindt hij, ook al voelt de band heel goed. Peter was al Italiaans gaan leren, mede gestimuleerd door zijn vrouw. Zij vond het maar raar dat Peter niks van de Italiaanse cultuur wist, terwijl hij wel met een Italiaans paspoort rondliep. „Ze had me eerder ook al hints gegeven: een cd met Italiaanse muziek, een boek over Rome. Ze vond dat ik die Italiaanse achtergrond niet moest wegstoppen. Zelf zag ik dat niet zo als een probleem. Ik merkte wel dat ik me in Italië thuisvoelde als ik er op vakantie ging. Dat mediterrane van niet stressen en niet al te hard werken, dat past wel bij mij. Ik voel de humor daar ook goed aan.” Zo groeide langzaam de wens om uiteindelijk ook zijn echte vader te leren kennen. Wat googlen en de informatie van zijn moeder brachten hem niet verder dan Arnhem, waar ze hem vervolgens op het bestaan van de Fiom wezen. „Gemeenten mogen geen gegevens uit de basisadministratie beschikbaar stellen aan mensen die familie zoeken, dus daar liep ik op vast.” Mer een naam en een oud werkadres klopt hij bij de Fiom aan. Na een intakegesprek bleek al vrij snel dat Antonio inderdaad in Arnhem ingeschreven had ge-

staan. „Dat was al heel wat! Het bewijs dat hij echt bestond en geen nep-naam aan mijn moeder had opgegeven.” Want dat had gekund natuurlijk. Net zoals hij ook een crimineel had kunnen zijn, of zo. Dat realiseerde Peter zich heel goed toen hij aan zijn zoektocht begon. Om die reden ook heeft hij de Fiom in de arm genomen toen hij in Arnhem vastliep. „De Fiom fungeert als een soort buffer en dat is prettig. Zij waarschuwen op hun site ook heel nadrukkelijk voor de mogelijkheid dat het allemaal tegen kan vallen.” Al snel na de intake bij de Fiom bleek dat Antonio, nadat hij uit het beeld van Peters moeder verdween, nog een jaar in Nederland is blijven rondhangen. Na die ontdekking duurde het vervolgens nog twee jaar totdat zijn vader daadwerkelijk gevonden was, in Italië. „Hij leeft, is gehuwd en heeft nog een zoon van 22, een halfbroer van mij dus. Van dat bericht werd ik heel blij en vrolijk. Je denkt 'yes'. Maar een adres krijg je niet. Je moet opschrijven wat je wilt zeggen of vragen. Dat wordt door ISS, de internationale organisatie waarbij de Fiom is aangesloten, overhandigd aan degene met wie je in contact wil komen.” Het is achteraf gezien goed, zegt hij met een glimlach, dat hij die brief samen met de Fiom heeft opgesteld. „De eerste versie was nogal direct en niet al te uitnodigend. In de trant van: 'Ik hoop dat je je verantwoordelijkheid niet ontloopt'. In overleg hebben we dat aangepast.” Het mocht niet baten, want Peters vader reageerde negatief op zijn voorstel tot een ontmoeting - 'desnoods op een geheime plek' - en motiveerde zijn afwijzing nauwelijks. Toch is Peter nog niet van plan de moed op te geven. „Zelf doorzoeken zou kunnen, maar dat doe ik nog niet. Zo geforceerd binnenkomen, wil ik niet. Mijn doel is een goed contact, maar niet ten koste van alles. Naar *Spoorloos* stappen bijvoorbeeld, hoeft voor mij niet. Over het inschakelen van een privédetective moet ik nog eens goed nadenken. Mijn probleem is dat ik geen bewijs heb dat hij mijn vader is. Daardoor heb ik geen recht op afstammingsgegevens. Maar als het zo moet zijn, zal het toch wel tot een ontmoeting komen. Ik ben niet gelovig, maar soms lijkt toeval geen toeval. En anders moet ik na zijn overlijden maar zien of ik door het sleutelgat kan kijken. Zijn vrouw en mijn halfbroer weten nu van niks, maar waarom zouden die niet op mijn verzoek ingaan? Eens komt de waarheid toch boven.”

toch met lege handen

Peter als kleine jongen met zijn moeder.

Fiom geeft hulp bij het zoeken naar familie

Fiom is een landelijke instelling die hulp en advies geeft aan mensen die problemen hebben rond onder meer onbedoelde zwangerschap, adoptie en zoekacties naar familieleden (ook van donorkinderen). Nationale acties verlopen via het Landelijk Zoek Team, dat toegang heeft tot alle archieven en alle gemeentelijke basisadministraties, maar ook tot zogeheten afstandsdoSSIERS van bijvoorbeeld vrouwenopvang Valkenhorst in Breda. In het buitenland worden zoektochten ondersteund door International Social Service (ISS).

Uitgangspunt is dat nooit adressen verstrekt worden. Wilma Potze, maatschappelijk werker bij het Fiom-bureau Breda: „Dat doen we niet, omdat we altijd de wens van de gezochte respecteren om biologische kinderen, ouders of (half)broers of (-)zussen niet te willen ontmoeten.” Die insteek leidt soms tot frustratie bij de zoekers. Dat weten ze bij de Fiom heel goed. Maar: „Mensen nemen niet voor niks afstand van een kind. Contact kan heel scha-

delijk zijn voor een ouder die afstand heeft gedaan. Het is niet aan de Fiom om mensen op hun verantwoordelijkheid als ouder te wijzen. Wij behartigen belangen van wederzijdse partijen. Bovendien, je moet ook de tijdlijn in de gaten houden. Situaties kunnen veranderen. Een eerder kind kan er soms niet bij, mensen kunnen daar behoorlijk door uit hun evenwicht raken.” Voor mensen die zelf niet actief op zoek willen naar biologische familie, bestaat een contactregister. Met inschrijving maken ze

kenbaar open te staan voor contact wanneer familie hen zoekt. Voor mensen bij wie de zoekactie teleurstellend verloopt, zijn er inloopavonden en themabijeenkomsten. Ook kan men bij de Fiom terecht voor individuele begeleiding. In 2008 werden 1335 aanvragen voor zoekacties ingediend, terwijl er 6149 informatieverzoeken binnenkwamen.

Informatie: Fiom-bureau Breda 076-5436767 of www.fiom.nl